

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 12/18010
Datum uitspraak: 20 november 2012

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op 1978,
v-nummer
van Iraanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. C.G.J. Lucassen,

tegen

de Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 7 mei 2012 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 15 november 2011 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 4 juni 2012 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 24 oktober 2012. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. C.E.S. Clerx.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Eiser heeft toerekenbaar geen documenten overgelegd. Daarom is het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 op hem van toepassing. Er is volgens verweerder geen aanleiding om eiser op grond van zijn asielrelaas, waarvan geen positieve overtuigingskracht uitgaat, een verblijfsvergunning toe te kennen.
3. Hiermee kan eiser zich niet verenigen. Op hetgeen hij in dit verband heeft aangevoerd zal, voor zover van belang, in het navolgende worden ingegaan.
4. De rechtbank overweegt als volgt.

Ontbreken van documenten

5. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Bij de beoordeling worden de in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde omstandigheden betrokken. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.
6. Volgens paragraaf C4/3.6.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) is voor de algemene conclusie dat sprake is van 'het toerekenbaar ontbreken van documenten' reeds voldoende, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat is toe te rekenen aan de asielzoeker.
7. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser onvoldoende documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit en nationaliteit. Verweerder legt daaraan ten grondslag dat eiser heeft verklaard dat hij in het bezit is geweest van een shenasname en een kart-e-melli en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij deze niet reeds bij zijn aanvraag kon overleggen. Aangezien eiser wisselende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteitsdocumenten en waarom hij deze niet heeft meegenomen uit zijn land van herkomst, wordt aan hem toegerekend dat hij deze documenten niet bij zijn aanvraag heeft overgelegd, aldus verweerder. Verweerder stelt zich voorts op het standpunt dat de originele huwelijksakte die eiser heeft overgelegd, niet kan dienen ter onderbouwing van zijn identiteit, nu hierop een pasfoto ontbreekt en deze daarom niet voldoet aan de vereisten voor een document ter vaststelling van de identiteit.
8. Eiser voert aan dat verweerder, door zowel aan het tegenwerpen van artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 als aan de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas

ten grondslag te leggen dat eiser wisselende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de identiteitsdocumenten, gebruik maakt van een cirkelredenering. Voorts voert eiser aan dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door in het bestreden besluit niet in te gaan op de militaire afzwaakaart die eiser heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit. Eiser concludeert dat hij met de originele huwelijksakte, de militaire afzwaakaart en de originele shenasnameh, die hij in beroep heeft overgelegd, voldoende documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit.

9. De rechtbank stelt vast dat verweerder in het bestreden besluit de door eiser in de bestuurlijke fase overgelegde militaire afzwaakaart niet kenbaar bij zijn beoordeling heeft betrokken. De rechtbank is van oordeel dat verweerder dit document, dat eiser heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit, in het bestreden besluit kenbaar bij zijn beoordeling had dienen te betrekken.

10. De rechtbank is niettemin van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit en nationaliteit. Eiser heeft bij zijn asielaanvraag niet zijn originele shenasnameh en kart-e-melli overgelegd, die hij naar eigen zeggen in zijn land van herkomst wel in zijn bezit had. Dat eiser de originele shenasnameh in beroep alsnog heeft overgelegd, doet hier niet aan af. Nog afgezien van het feit dat de kart-e-melli nog steeds ontbreekt, heeft verweerder het ontbreken van de shenasnameh eveneens aan eiser mogen toerekenen, nu niet is gebleken dat het voor eiser onmogelijk was om deze uiterlijk in de fase van de bestuurlijke besluitvorming over te leggen. Zie ook een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 27 december 2011, LJN: BV0404. De verklaring van eiser waarom hij dat niet heeft kunnen doen, heeft verweerder in redelijkheid onvoldoende kunnen achten. De in beroep overgelegde shenasnameh zal op de voet van artikel 83 van de Vw 2000 bij de beoordeling van het beroep worden betrokken. Echter, dit document kan niet afdoen aan de beoordeling van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. De Afdeling legt die bepaling immers aldus uit, zie ook voormelde uitspraak, dat alleen die documenten bij de beoordeling van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 mogen worden betrokken, die in de bestuurlijke fase zijn overgelegd. Het in beroep alsnog overleggen van documenten ter zake kan aldus de beoordeling van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 niet aantasten. Dat betekent dat het alsnog in beroep overleggen van de shenasnameh de beoordeling van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in zoverre niet anders maakt. Van een cirkelredenering, zoals eiser heeft betoogd, is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake. Verweerder heeft de verklaringen van eiser over de huiszoeking en of daar al dan niet documenten zijn meegenomen zowel ten grondslag gelegd aan het tegenwerpen van het toerekenbaar niet overleggen van deze documenten als aan de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Dit is geen cirkelredenering, omdat de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas als zodanig niet ten grondslag is gelegd aan het oordeel over de toerekenbaarheid van het ontbreken van documenten, zo volgt ook uit een uitspraak van de Afdeling van 6 augustus 2004, LJN: AQ7418.

11. De rechtbank is, gelet op het voorgaande, van oordeel dat verweerder het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bij de beoordeling heeft mogen betrekken, reeds omdat eiser toerekenbaar niet voldoende documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit en nationaliteit. Hetgeen partijen hebben aangevoerd over het ontbreken van documenten ter onderbouwing van de reisroute en het niet afleggen van consistente, verifieerbare en gedetailleerde verklaringen over de reisroute door eiser, behoeft om die reden geen bespreking meer.

12. Als zich een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 voordoet, moet volgens paragraaf C14/2.4 van de Vc 2000 van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uitgaan om het asielrelaas alsnog als aannemelijk te beschouwen.

Vergewisplicht

13. Eiser voert aan dat zijn brandwonden en de martelingen die hij heeft moeten ondergaan van invloed kunnen zijn geweest op zijn vermogen om consistent te verklaren. Door na te laten te onderzoeken of het advies van Medifirst van 1 november 2011, waarin is geconcludeerd dat eiser in staat was om gehoord te worden, inzichtelijk en inhoudelijk concludent is, heeft verweerder volgens eiser niet voldaan aan zijn vergewisplicht.

14. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt dat het advies van Medifirst een deskundigenadvies is. Daarin is geconcludeerd dat eiser gehoord kon worden en dat geen sprake is van beperkingen op grond van medische problematiek die van invloed kan zijn op het horen en/of beslissen of waarmee tijdens de gehoren rekening gehouden moet worden. Verweerder wijst daarbij nog op de nadere toelichting op het advies van 8 december 2011. Ter zitting heeft verweerder daar aan toegevoegd dat het niet aan hem is om de onderliggende stukken, die aan het advies van Medifirst ten grondslag liggen, te beoordelen.

15. Uit jurisprudentie van de Afdeling volgt dat verweerder, alvorens de vraag te beantwoorden of hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd aanleiding geeft om aan de juistheid van de conclusies van het MediFirst advies te twijfelen, eerst dient te beoordelen of aanleiding bestaat voor het oordeel dat het advies van Medifirst naar inhoud inzichtelijk en concludent is. De rechtbank stelt vast dat in het MediFirst advies van 1 november 2011 en de toelichting van 8 december 2011 geen enkele onderbouwing is gegeven voor de conclusie dat geen sprake is van medische problematiek die van invloed kan zijn op de verklaringen van eiser. Het advies is derhalve niet inzichtelijk. Door hier geen nader onderzoek naar te doen, heeft verweerder niet voldaan aan de ingevolge artikel 3:2 van de Awb op hem rustende vergewisplicht. Zie ook een uitspraak van de Afdeling van 14 oktober 2011, LJN: BU1283.

16. Zolang niet zeker is of eiser vanuit medisch dan wel psychisch oogpunt consistent kon verklaren, is een toetsing van de beoordeling van de verklaringen op geloofwaardigheid niet goed mogelijk. Echter, de rechtbank hecht eraan het volgende op te merken.

17. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de verklaring van eiser over de gebeurtenissen rondom de vuurwerkceremonie op 16 maart 2011 niet geloofwaardig is, omdat deze niet overeenkomt met informatie uit algemene bronnen hierover en omdat eiser vage, onlogische en wisselende verklaringen heeft afgelegd over het aantal arrestaties tijdens de ceremonie. Verweerder legt hieraan ten grondslag dat eiser heeft verklaard dat hij werd aangehouden na afloop van de demonstratie, toen het al rustiger werd en dat de meeste demonstranten werden opgepakt, terwijl in de berichtgeving het volgende staat vermeld: "in the clashes a large number of people were injured and some were arrested" (<http://www.ncr-iran.org/en/ncristatements/iran-protests/10095-anti-regime-demonstrations-in-various-cities>).

18. Eiser voert aan dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van eiser te baseren op slechts één bron, namelijk een website van de National Council of Resistance of Iran. Op deze site is slechts summier informatie gegeven over de vuurwerkceremonie, waar eiser aan heeft

deelgenomen. Voorts betoogt eiser dat hij niet wisselend heeft verklaard over het aantal arrestaties, zodat verweerder het besluit op dat punt onvoldoende heeft gemotiveerd.

19. Ter zitting heeft verweerder desgevraagd erkend dat de verklaring van eiser is vergeleken met slechts één bron. De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom op grond van deze ene bron, waarvan hij desgevraagd ter zitting de objectiviteit en betrouwbaarheid niet nader heeft kunnen onderbouwen, de verklaring van eiser ongeloofwaardig is. Daarbij is tevens van belang dat de betrokken bron slechts één zin ter zake bevat. Wat resteert ter onderbouwing van het ongeloofwaardig achten van de verklaring van eiser over de vuurwerkceremonie, is dat hij vage, onlogische en wisselende verklaringen heeft afgelegd over het aantal arrestaties. De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom op grond daarvan de gehele verklaring van eiser over de gebeurtenissen rondom de vuurwerkceremonie op 16 maart 2011 ongeloofwaardig is.

Conclusie

20. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat het beroep gegrond is en het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking meer. Aan verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Daarbij dient verweerder het bij brief van 12 oktober 2012 door eiser aangekondigde onderzoek door het instituut voor Mensenrechten en Medisch Onderzoek (hierna: het iMMO) te betrekken. Volgens paragraaf C14/3.5.2 van de Vc 2000 wordt, wanneer de asielzoeker de gestelde medische aspecten heeft gestaafd met een rapportage van het iMMO, de inhoud van deze rapportage immers meegenomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

In beroep heeft eiser voorts een beroep gedaan op het feit dat hij zich in Nederland heeft bekeerd tot het christendom en als gevolg daarvan vreest voor vervolging bij terugkeer naar Iran. Verweerder stelt zich op het standpunt dat dit een nieuw asielmotief is, dat niet bij de beoordeling in beroep betrokken dient te worden. Aangezien het bestreden besluit zal worden vernietigd en aan verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen, kan de door eiser gestelde bekering bij dit nieuwe besluit worden betrokken.

21. De rechtbank ziet aanleiding om verweerder te veroordelen in de kosten die eiser redelijkerwijs voor de behandeling van het beroep heeft moeten maken. Op grond van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht worden de kosten vastgesteld op € 874,00 (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 437,00, wegingsfactor 1). Van andere kosten is de rechtbank niet gebleken.

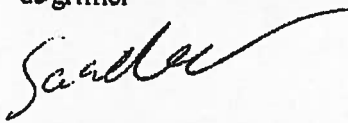
De beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 7 mei 2012;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 874,00.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.J.W.P. van Gastel, rechter, in tegenwoordigheid van mr. S.H. Keijzer als griffier.

de griffier

de rechter

Uitgesproken in het openbaar op 20 november 2012.

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

VERZONDEN OP

27 NOV 2012

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

